

Судбината сакаше по 50 години Сарина Делјанис (Делјанова) од Австралија да ги запознае своите две сестри во Македонија. Родена е во Мелбурн, во 1957 година, каде што и денес живее. Татко и бил Македонец, а мајка и Италијанка. Иако знаела дека има роднини во Македонија, не знаела дека станува збор за две нејзини сестри. Клопчето почнало да се одмотува по смртта на татко ѝ и тестаментот кој тој го напишал пред да умре. Всушност, приказната почнува во 1937 година кога татко ѝ од селото Бабчор, Република Грција, заминал на печалба во Австралија, оставајќи ги сопругата и двете ќерки. Судбината му одредила таму да формира ново семејство.

"Отсекогаш знаев дека татко ми е Македонец. Знаев де-

Пишува:
Жаклина МИТЕВСКА

**"ПРВАТА НАША СРЕДБА БЕШЕ КАКО
ДА СМЕ СЕ ПОЗНАВАЛЕ ОТСЕКОГАШ",
САРИНА ДЕЛЈАНИС**

ка имам роднини во Македонија, но мислев дека се подалечни. Татко ми почина во февруари минатата година, на 91-годишна возраст. Во тестаментот остави извесна сума пари за две лица, за кои мислев дека се мои втори братучетки. Моја обврска беше да ги најдам лицата кои беа спомнати во тестаментот за да им се испорачаат парите. Од мајка ми дознав дека таа претходно се сретнала со нив и дека тие живеат во Македонија. Таа ми кажа дека едната од нив, чие име беше спомнато во тестаментот, Доста Донева, е пејачка во групата 'Бабчорки'. Преку Интернет го побарав нејзиното име. Ја најдов веб-страницата на Димитрија Бузаровски, кој се заминава со дигитално архивирање на музичкото наследство. Му испратив е-маил, при што го замолив да ми ги даде податоците за Доста Донева. До крајот на денот добив одговор од него и јас телефонски ѝ се јавив на Доста во Македонија. Нејзиниот глас звучеше многу топло. Бидеј-

ќи не го разбирав македонскиот јазик имав проблеми со комуникацијата и успеав само да го пронајдам бројот на мобилниот телефон на Сне-

жана, за која не знаев дека всушност е мојата внука, ќерка на Доста. И се јавив на Снежана, разменивме неколку зборови и се договоривме

да се допишуваме. Иако тогаш не го знаев значењето на овие родниниски врски, сепак ми беше многу мило и уживав во разговорот", вели Сарина Делјанис, додавајќи: "Сега сфатив дека всушност моето презиме на македонски јазик е Делјанова".

СОЛЗИ РАДОСНИЦИ

Снежана, внуката на Сарина, објаснува дека во е-маил контактите ѝ напишала дека нејзината мајка Доста Донева плачела додека зборувала по телефон затоа што прв пат ја слушнала сестра ѝ од Австралија. Веднаш потоа Сарина испратила нов е-маил во кој напишала дека е збунета и дека веројатно станува збор за недоразбирање, при што објаснила дека знае оти тие се втори братучетки, а не сестри.

"Неколку дена немавме никаков контакт. Решив да ѝ испратам е-маил во кој внимателно напишав: 'Не знам дали знаеш, можеби оваа вест ќе те вознемири, но сметам оти морам да ти кажам дека твојот татко всушност е мој дедо, татко на Доста и на Лозана! Иако ѝ ја испратив оваа

КРВТА И КОРЕН МЕСТОТО КАД

"Отсекогаш знаев дека татко ми е Македонец. Знаев дека имам роднини во Македонија, но мислев дека се подалечни, а не дека тоа се мои сестри. Откако дознав за нив, си ја најдов среќата. Го најдов моето најдобро семејство во Скопје", вели Сарина Делјанис (Делјанова).

порака, во која ѝ кажав какви роднини сме, не бев сигурна како ќе реагира, не сакав да ја вознемирам, да не се налути и да каже кои се овие луѓе и што ми кажуваат. Во нејзиниот одговор таа ми кажа дека навистина е вознемирена, но и многу радосна. Во следниот е-маил ѝ реков дека ќе ни биде многу мило ако има можност да дојде во Македонија да ја видиме. Таа се заблагодари на поканата

ОВА) ПО 50 ГОДИНИ ГИ ПРОНАЈДЕ ДВЕТЕ СЕСТРИ

**"КОГА ЈА РАСКАЖУВАВМЕ ПРИКАЗНАТА
ЗА НАШЕТО СЕМЕЈСТВО КАКО ДА ГИ
ОЖИВЕАВМЕ ОНИЕ КОИ СЕ ПОЧИНАТИ"
(ТЕТКАТА САРИНА И ВНУКАТА
СНЕЖАНА ТРПЕВСКА)**

велејќи дека сака да дојде, но тогаш не беше сигурна во реализацијата на патувањето. По неколку контакти ми кажа дека има можност да оди во Дубаи и така го организира доаѓањето во Македонија", раскажува Снежана.

Ја прашавме Сарина за впечатоците од првата средба со нејзините две сестри во Македонија.

"Нашата прва средба беше како да сме се познавале от-

правице распоред со секого да се види по малку. Ја однеле и во Охрид, на гробот на Свети Наум Охридски, во манастирот "Свети Јован Бигорски".

ОЖИВУВАЊЕ НА СПОМЕНИТЕ

"Кога ја раскажувавме приказната за нашето семејство како да ги оживеавме оние кои

се починати", велат и двете.

Сарина објаснува: "Ја сакам Македонија и многу сум среќна што ги запознав моите роднини. Иако првата причина што почнав да ги барам беше тестаментот, преовлада тоа што сакав лично да ги запознаам моите две сестри. Сакам во Македонија да го донесам и брат ми, иако не знам дали ќе пројави желба за тоа, но ќе настојувам да дојде".

Нејзина желба е да го посети селото Бабчор, од каде што потекнува татко ѝ. Иако таа желба сакале да ѝ ја исполнат и Снежана и Ѓорѓи

Доневски, кои всушност сега и се внука и зет, не успеале поради проблемот со визите. А најверојатно идната година желбата ќе ѝ биде исполнета.

Сарина се враќа во Мелбурн каде работи како консултант за инвестиции во мала приватна компанија. Контактите со нејзиното македонско семејство ќе продолжат, веќе научила и неколку зборови од татковиот јазик, а вели и дека ќе ги покани своите роднини да ја посетат во Мелбурн. Шеговита вели: "Ќе треба да купам поголема кука за да ги собирам моите

**ТАТКОТО НА САРИНА,
МИХАИЛ ДЕЛЈАНОВ**

ИТЕ ТЕ ВЛЕЧАТ КОН Е ШТО ПРИПАЃАШ!

секогаш. Гушкањето и солзите радосници беа неизбежни", вели Сарина.

Снежана зборува за тоа како ѝ кажала на Сарина оти има две сестри, а дека таа и е внука. Во разговорите откриле колку таа всушност има роднини во Македонија, први братучеди, дури и тетка која сè уште е жива. Подготвиле полна програма во која за пет дена Сарина ги запознала сите роднини. На-

**САРИНА СО СЕСТРАТА И ЗЕТОТ,
ДОСТА И ЃОРЃИ ДОНЕВСКИ**

роднини. Среќна сум што имам толку многу роднини, бидејќи по смртта на татко ми останавме само јас, мајка ми и брат ми, иако имам некои подалечни роднини од мајчина страна, со кои не контактираме. Откако дознав за сестрите во Македонија си ја најдов среќата во толку големо семејство. Го најдов местото каде што припаѓам, кое го немав. Го најдов моето најдобро семејство во Скопје".